

Eenzaamheid vertoont zich maar al te vaak als een hoofd dat zwijgend vasttussen de sansevieria's naar buiten tuurt. Gevelwanden van bejaardenflats hangen er vol mee. Levend begraven, alleen de hoofden steken nog boven de grond.

Waarom geven poezen op vensterbanken vol sansevieria's ons nooit zo'n desolaat gevoel? Waarom wekken poezen op vensterbanken juist afgunst op? Omdat ze er tronen als een terrasganger. En niet als de eerste de beste. Niet in een gezelschap dus en zeker niet an-sichtkaarten schrijvend, maar puur als obser-vator in de zon. In hun eentje, maar niet eenzaam. De ware terrasganger laat het le-ven aan zich voorbij trekken. Hij geniet er-van zonder eraan deel te nemen. Of hij de passanten met misprijzen dan wel met be-wondering aanziet, laat hij niet merken. Maar het publiek reageert wel degelijk op het feit dat het wordt waargenomen. Met net te ferme tred en onwillekeurig ingehou-den buikje stapt het langs het plankier. En langs de vensterbanken, waar de poezen ook al niets doende bezig zijn. Al observerend.

Met bewondering

Eenzaamheid

Dat zwijgend naar buiten tuurt

Afgunst

als gezelschap in de zon

Eenzaam leven

Hij geniet ervan

Met bewondering